

РЕШЕНИЕ

№ 4841

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Ванина Колева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2976** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от УД Т. А. М. Е., представлявано от изпълнителните директори Е. П. и Е. Н., чрез адв. К. Г., против Решение от 25.02.2022 г., постановено по НАХД № 9951/2021 г. на Софийски районен съд, НО, 13 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-490/14.06.2021 г., издадено от заместник – председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на касатора на основание чл. 273, ал.5, т. 10 от Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране (ЗДКИСДПКИ), е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв. за нарушение на чл. 56, ал. 1 от с.з.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на въззивното решение, поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Поддържа се, че информацията за новите членове на Съвета на директорите на дружеството освен, че не е съществена, но е и публична, тъй като е публикувана в търговския регистър. Иска се отмяна на въззивното решение и отмяна на процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът е представляван от адв. Г., който поддържа жалбата. Не претендира разноски.

Ответникът – зам.-председател на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, чрез юрк. Г., в отговор на касационната жалба, писмени бележки и в съдебно заседание поддържа становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита решението на СРС за правилно.

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай. Изводите досежно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Преценката за правилност и за безспорна установеност на фактите от значение за предмета на настоящото производство почива на правилна правна интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателствен материал. Настоящият съдебен състав споделя установената от СРС фактическа обстановка, поради което счита, че не е нужно да я преповтаря.

Решението е валидно и допустимо, като при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения обуславящи отмяната му. От процесуална и материална гледна точка същото е законосъобразно и не се констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Решението е постановено в съответствие и с материалния закон.

Съдържанието на проспектите, отчетите, рекламните съобщения е предмет на правна регламентация от Наредба № 44 от 20.10.2011 г. за изискванията към дейността на колективните инвестиционни схеми, управляващите дружества, националните инвестиционни фондове и лицата, управляващи алтернативни инвестиционни фондове.

Съгласно чл. 56, ал. 1 от закона при всяка промяна на съществените данни, включени в проспекта на колективната инвестиционна схема, в 14-дневен срок от настъпване на промяна проспектът се актуализира и в същия срок се представя в комисията. Разпоредбата на чл. 274, ал. 5, т. 10, вр. ал. 1, т. 10 от закона предвижда санкция в размер от 10 000 до 5 000 000 лв. В случая санкцията е определена в минимален размер.

Според разпоредбата на чл. 71, ал. 1 от Наредбата проспектът на колективната инвестиционна схема съдържа най-малко информацията съгласно приложение № 1. Видно от Приложение № 1 към чл. 71, ал. 1- Минимално съдържание на проспекта на колективна инвестиционна схема, в т.1.5 е посочено, че в проспекта трябва да са посочени имена и длъжности в дружеството на членовете на административните, управленските и надзорните органи, както и сведения за техните основни дейности извън дружеството, когато те са от значение за него. Доколкото в Директива

2009/65/ЕО и Регламент (ЕС) 583/2010 г. на Комисията, не фигурира определение за „съществените елементи“ съдът намира, че правилно наказващият орган е приел за съществени посочените в Приложение 1 към чл. 71, ал. 1 от Наредбата. В приложението е посочено минималното съдържание на проспекта на колективната инвестиционна схема, като без това съдържание, не би могло да се говори за проспект по смисъла на закона. Ето защо, съществени са тези елементи от проспекта, без които същият не би могъл да бъде приет за такъв. В тази връзка споделят се напълно изложените от СРС мотиви в тази насока.

При безспорно установено извършване на нарушението, правилно и законосъобразно въззивният съд е потвърдил процесното наказателно постановление.

Неоснователни са възраженията за допуснатото процесуално нарушение, изразяващо се в отказ на въззивния съд да спре производството с оглед висящото пред СЕС дело № С-473/20 г. Основанията за спиране на наказателното производство са посочени в чл. 25 НПК, приложим субсидиарно в настоящия процес. Визираното от касатора основание е това по чл. 25, ал. 1, т. 4 НПК, съгласно която разпоредба наказателното производство се спира, когато съдът отпрати преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз. В случая се споделят аргументите на процесуалния представител на ответника по касация, тъй като визираната разпоредба предвижда спирането да се извърши, когато делото е висящо пред съда, който отправя преюдициалното запитване. Правилно е случаят ответникът отбелязва, че разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 4 НПК не е аналогична по смисъл и съдържание на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, която визира хипотеза на спиране, когато в същия или в друг съд се разглежда дело, решението по което ще има значение за правилното решаване на спора. Видно е, че двете хипотези се различават по съдържание и смисъл, поради което, след като съдът пред който делото е висящо, не е отправил преюдициалното запитване, то за него няма основание да спре производството и не е налице хипотезата на чл. 25, ал. 1, т. 4 НПК.

Неоснователни са доводите на касатора, че неактуализираните от дружеството данни били публично достъпни в ТРРЮЛНЦ. Разпоредбата на чл. 56, ал. 1 ЗДКИСДПКИ въвежда императивно задължение спрямо адресатите ѝ да актуализират съществената информация, като това задължение не поставено под условие, същата да е била публикувана в друг публичен регистър. Двете задължения имат различни правни основания, поради което изпълнението на едното не освобождава лицето от изпълнението на другото. Следва да се посочи, че оповестяването на информацията по чл. 56, ал. 1 ЗДКИСДПКИ има за цел информиране конкретно на комисията и заинтересованите лица, докато публикуването на промените в ТРРЮЛНЦ има общоуповестително значение, т.е. адресатите са различни, като в хипотезата на чл. 56, ал. 1 ЗДКИСДПКИ представянето на проспекта в Комисията има за цел и евентуалното отстраняване на непълноти съгласно ал. 2 на същата разпоредба, съгласно която в случай че заместник-председателят установи непълноти и несъответствия в представения актуализиран проспект, той изпраща съобщение и определя срок за отстраняването им. С оглед изложените аргументи, съдът приема, че задължението по чл. 56, ал. 1 ЗДКИСДПКИ предвижда специално задължение, което не може да се приеме за изпълнено с публикуването на промените в ТРРЮЛНЦ.

Правилно е прието, че процесното нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Същото не разкрива по-ниска степен на обществена опасност от останалите случаи на нарушения от този вид.

С оглед неоснователността на касационната жалба и на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на процесуалния представител на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 25.02.2022 г., постановено по НАХД № 9951/2021 г. на Софийски районен съд, НО, 13 състав.

ОСЪЖДА УД Т. А. М. Е. да заплати по сметка на Комисията за финансов надзор сума в размер на 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.